

Szerelm a Hajnal-utcán.

— Gazdag asszony s szegény ügynök története. —

(Saját tudósítónktól.) Történet következik alább a háborús szegedi aszfaltról, amolyan nagyvárosi történet: félig pikáns, félig humoros, félig tragikus. Megfelelne esetleg mozifilmnek is; ötszáz méter hosszú és agyonkacagja magát az ember a jelenetek frappáns fölépítésén. Cime lehetne talán: „Szerelm a Hajnal-utcán“ mint fenn is látható. Kár, hogy nincs időnk filmre írni ezt a csinos kis históriát, amelynél megint csak szigorúan a tényeket leszünk kénytelenek szem előtt tartani és a humoros motívumok keresése helyett egyszerűen száraz riport-stilusban be fogunk számolni szigorúan a tényekről:

Mintegy két héttel ezelőtt T. J. szegedi hangszerész üzletében egy fiatal párt hozott össze minden idők legjobb humoristája, a Sors. A nő csinos is, fiatal is, azon kívül az urától most van válóban, a férfi szintén meglehetősen csinos és ügynöknek mutatkozott be. Mikor megtörtént ez az első, de legfontosabb lépés, az asszonyka hirtelenében elmesélte nagy bánatát: hetek óta jár különböző iparendélyek után, hogy a birtokában levő különféle árukat elárusíthassa. Az ügynök ur nem azért férfi, hogy ne legyen lovagias és nem azért ügynök, hogy ne legyen élelmes. Hirtelenében fölájlította a bájos panaszkodónak, hogy elkiséri lakására és megtekinti az ott levő árukat, amelyeket hajlandónak mutatkozott megvásárolni.

Igy is történt. Elmentek kettesben a lakásra és megsejmeltek a fölhalmozott kincesek. (V. ö. élelmiszereket.) De az ügynök ur volt olyan ravasz, mint amilyen lovagias. Röviden és enyhén szólva egy kicsit olcsó árakat szabott az árukra; egy kilogramm borsért például egy korona ötven fillért kínált s az összesen 220 korona értékű árut 22, szóval huszonkettő koronáért akarta megvásárolni. Az asszony azonban kissé járatosabb a kereskedelemben, mint az ügynök ur hitte volna s így megtörtént — nehezen ment, de végül mégis sikerült, hála veleszül-

letett ügyességének — a kimagyarázkodás.

Az első látogatást aztán csakhamar követte a többi. Merthogy megtetszett az élénk asszonyka az ügynök urnak szörnven. Egy nap aztán letérdelt önagysága előtt:

— Kedves Irén, — mondta — egész szívem és annak minden csepp vére egyedül önért dobban. Ó kérem, — viharzott tovább — *legyen a feleségem.*

Irén önagysága most is józanabbnak mutatkozott, mint szerelmes-szívi partnere. Mert, hogy azt mondta a szerelmi kitérésre:

— Jó, ez mind szép . . . ur. De — ha még egyszer férjhez megyek — nem azért teszem azt, hogy másodszer is asszony legyek és ön — bocsásson meg érte — elkölttesse az én kis vagyonkámat. Lássuk, mi ön és van-e megélhetése?

Az ügynök ur talpraugrott ragvogó arccal erre a beszédre. Kissé ravaszabb ember azonban észrevehető volt a ragvogás alatt némi elborulást. És azt mondta:

— Békében a Kenderfőgyár tisztviselője voltam évi 18.000 korona fizetéssel. De most is van a gyártól 3000 koronám évenként. Ezenfelül a Hajnal-utca 16 szám alatt lakom, az a ház az enyém. De van még egy másik házam is, a Vöröscsák-utca 23. szám alatt és fársa vagyok a Horváth-féle cipőüzletnek a Kiss Dávid-féle házban. Ha ez magának elég...

És olvadékonyan nézett az asszonyra, akinek így már jobban tetszett a lovagja, aki továbbra is ott maradt beszélgetni. Beszélgetés közben aztán az asszonyka megmutatta briliáns gyűrűjét azzal, hogy azt szeretné eladni néhány egyéb dologgal együtt. Az ügynök ur pedig hanyagul megjegyezte, hogy az éjjel utazik föl Budapestre, ahol 79.000 korona értékű árut fog átvenni. Hát — ha éppen akarja — átadhatja a gyűrűt és a többieket; Budapesten jobb áruk van azoknak. Majd eladja és az árral beszámol.

Igy történt, hogy a menyasszonyjelölt asszony átadta a gyűrűjét és a többi ékszert

lovagiának, aki ezután hanvag előkelőséggel arról kezdett beszélni, hogy mily kellemetlen lesz neki most hazamenni a nővérehez pénzért, mert éppen nincs nála az a pár száz korona, ami az uthoz kellene. Ezeket a kis célzásokat azonban már nem értette el önagysága, akivel azután megbeszélte, hogy 2—3 nap múlva hazajön Pestről és éjjel majd bekopog az ablakon. Ez lesz a jel, hogy megérkezett. És elment. Vele a gyűrű és a többi átadott ékszer.

Az asszonyka pedig várt bus özvegy-ségében. De hiába várt, a kopogás elmaradt. 4—5 napig is elmaradt. Önagysága erre kétéltelkedni kezdett. Elment a telekkönyvhöz, ahol kiderült, hogy a kérdéses házak tulajdonosát bizony egészen másképp hívják, mint az ő ismerősét. A Kenderfőgyár sem tudott róla semmit. Az asszonyt egy kicsit bosszantotta a dolog, hát elnézett a Hajnal-utca 16 szám alá is, ahol ismerőse és erőszakoskodó „völegényjelöltje“ állítólag lakott. Itt aztán megtudta, hogy az ügynök ur itthol van, de egy kicsit nős. Csak egy kicsit, de nős. Van neki egy felesége, egy gyermeke és eljövendőben még egy másik.

Az asszonyka — nem úgy, mint több más tette volna — nem csinált botrányt. Egy szót sem szólt, meg sem mutatta magát a lovagnak. Csak hazament. Szépen hazament, gazdagabban egy tapasztalattal és szegényebben néhány értékes darabbal.

Azaz mégsem. A bájos kis történet epilogusának még be kell számolni arról, hogy a férfi és a nő között most folynak a tárgyalások arról, miként lehetne elintézni az ügyet *rendőri beavatkozás nélkül.*

Pétervár védelme.

Stockholm, október 31. Az északi front katonai- és munkásbizottságai gyűlést tartottak, amelyen határozatilag kimondták, hogy mivel Pétervár védelme szorosan összefügg az egész fronttal, a főváros helyőrsége egymaga nem dönthet a védelem ügyében. Éppen ezért a gyűlés elítéli a pétervári helyőrségnek azt a határozatát, hogy inkább meghal, semmint kiürítse Pétervárt. (M. T. I.)

Versek.

Írta: Joachim Ferenc.

(Joachim Ferenc, a kiváló festőművész — mint annyi sok ezren — szintén versírással vetemedett e vészes időkben. A hangulatoknak, keserűségnek és érzéseknek azt a tömegét, amit a háború vihara vert föl a szívekben, a művész szíve többé nem tudja vászonra vetni. Nem elég neki, több eget kér, több megnyihülést, több szabadságot, máskülönbben talán megfojtaná. Ezeknek a pogány óráknak idegen áldozásaiból valók az alábbi versek.)

ELVALLASKOR.

Hosszu, fájdalmas sóhajtások.
Könnyes, szomorú pillantások.
A szívek hangos lüktetése.
Fojtott sirások kitörése.

A nyüzsgő tömeget mi nem látjuk,
Csak egymás arcát vizsgálgatjuk.
Szavunk befel a fájdalomba.
Reszkető karunk egymásba fonva.
Sáppadt az arcunk.
Remeg a hangunk.
És egymás kebelére omlunk.

A vonat füttyét meg sem hallom,
Csak a két könnyes szempárt látom.
S tűnő alakjuk fut el tőlem.
(Vagy engem ránt el átkos szellem?)
S minthogyha álomban hallanám
— Szívem hasad meg fájdalomán —
Kislányom hangját; mint kiáltja:
Apuka megy! Ne menj Apuka!
S a tiltakozó drága hangja
Belevész már a vonatzejba.
Egy pillanat, még látom őket;

De közénk raknak ködfelhőket,
S félőrülten a fájdalomtól
Támolygok el én az ablaktól.

KIABRÁNDULÁS.

Nem az volt többé már
Akit én szerettem.
Hogy újra megláttam,
Könny gyült a szememben.

A haja fekete,
Piros az orcája.
Csengő még a hangja,
S ragyog szeme lángja.

De két orcájának
Más a pirossága.
Szeme sugarának
Más a ragyogása.

Ezüst csengő hangja
Sem a régi többé.
Csak az én szerelmem
Maradt meg örökké.

POGANY IMA.

Váljon szentéllé szerelmed;
Melyet irántam érzesz.
Ezüst oltárrá fájdalmad;
Mit én érettem szenvedsz.
Váljanak gyémánttá könnyeid;
Melyeket értem ejtesz.
S arany keresztté csókjaid;
Miket magadba temetesz.

S a drága gyémántból ha lenne
A keresztje kirakva
A megváltó teste nélkül is
Imádkoznék alatta.
Bár pogány voltam mostanáig;
S csak önerőmben biztam,
Leborulnék ez oltár előtt
És megtérülnék nyomban.

1917. TAVASZAN.

Már harmadszor is lehullottak
A levelek a fákról.
Madárdal harmadszor tűnik el
a letarolt ágról.
Hóköpenjét már harmadizben
Boritja rá a zord tél:
Tán hogy ne bírja föl kavarnai
A téli fagyos szél.

S fehér hón piros vérvirágok
Még tömegesen nyílnak.
Örökzöld mellett vérrózsát lel:
Tündére a tavasznak.
Jöttét még ágyuszó zavarja,
granátok dörrenése:
S velőkig ható jajkiáltás,
A kísérő zenéje.

Irtó haláltáncot jár itt most
A pokol szörnyszülőtte.
Millió áldozatát szedi
A háborúnak réme.
S utját jelölik vérvirágok;
Háboruk vérrózsája.
Terem, terem a sok vérrózsá
És nincsen hervadása.